

NU GENUL
ĂLA DE FATĂ

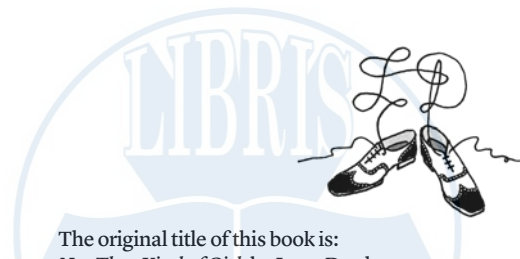

NU GENUL ĂLA DE FATĂ

Traducere din engleză de
Mona Mitarcă

LENA DUNHAM

 Narator

The original title of this book is:
Not That Kind of Girl, by Lena Dunham.

Copyright © 2014 by Lena Dunham
Endpaper art copyright © 2014 by Payton Cosell Turner
© Illustrations by Joanna Avides

© Publica, 2015, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

ISBN 978-606-722-021-6

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUNHAM, LENA

Nu genul ăla de fată : o puștoaică vă spune ce a „învățat” de la viață /

Lena Dunham ; trad.: Mona Mitarcă. - București : Publica, 2015

ISBN 978-606-722-021-6

I. Mitarcă, Mona (trad.)

396

NARATOR este o marcă înregistrată a editurii PUBLICA

EDITORI: Cătălin Muraru, Silviu Dragomir

DIRECTOR EXECUTIV: Bogdan Ungureanu

DIRECTOR EDITORIAL: Doru Someșan

DESIGN: Alexe Popescu

REDACTOR: Ruxandra Tudor

CORECTURĂ: Rodica Crețu, Silvia Dumitrache

DTP: Răzvan Nasea

Familiei mele, bineînțeles.

Norei.

Și lui Jack, care e exact cum a spus ea că va fi.

În adâncul sufletului, Emma aștepta, totuși, să se întâmple ceva. Ca matrozii în ceasul primejdiei, își plimba privirile disperate pe singurătatea vieții ei, căutând în depărtare, în ceața zării, vreo pânză albă. Nu știa cum se va întâmpla, spre ce țărni o va duce vântul care-ar împinge-o până la ea, dacă va fi o șalupă sau o corabie cu trei punți, încărcată cu adânci neliniști sau plină până sus de fericiri netulburate. Dar în fiecare dimineață când se trezea, nădăjduia că va sosi în ziua aceea, asculta cel mai mic zgomot, se scula tresărind, se mira că nu o zărește; apoi, la asfințitul soarelui, din ce în ce mai tristă, dorea să fie a doua zi.

GUSTAVE FLAUBERT, *Madame Bovary**

Ah, ce repede transformi tu toată energia pe care ți-o oferă viața
în niște banale avioane de hârtie.

TATA, când mă certa

* Traducere de Demostene Botez din ediția *Doamna Bovary*, Editura Cartea Românească (n.t.).

Introducere	11
SECȚIUNEA I DRAGOSTE & SEX	21
<i>Ia-mi virginitatea!</i>	23
<i>Dormitul împreună, la modul platonice</i>	33
<i>Optsprezece lucruri improbable pe care le-am spus așa, ca și cum aș flirta</i>	47
<i>Igor</i>	51
<i>Ce griji să-ți faci când împărtășești lucruri</i>	61
<i>Fete și nemernici</i>	67
<i>Barry</i>	83
<i>Îndrăgostirea</i>	101
SECȚIUNEA a II-a CORPUL	117
<i>„Dietă“, un simplu cuvânt</i>	119
<i>Scene de sex, scene de nuditate</i>	141
<i>Cincisprezece lucruri pe care le-am învățat de la mama</i>	151
<i>Ce am în geantă</i>	153
<i>Cine mi-a mutat uterul?</i>	157

SECȚIUNEA a III-a PRIETENIA 169

Pasiune de fete 171

Cea mai bună parte 187

*Treisprezece lucruri despre care am învățat
că nu e ok să le spui prietenilor* 193

Grace 195

Zece motive pentru care eu <3 NY 209

SECȚIUNEA a IV-a MUNCA 213

Cum, se presupune că-i ceva distractiv? 215

Micile mănuși de piele 233

*Șaptesprezece lucruri pe care le-am învățat
de la tatăl meu* 251

*E-mailuri pe care le-aș trimite dacă aș fi
puțin mai nebună/nervoasă/curajoasă* 253

Nu mi-am tras-o cu ei, și tot au țipat la mine 257

SECȚIUNEA a V-a IMAGINEA DE ANSAMBLU 265

Eu & terapia 267

E chiar pe bune? 289

Top 10 – Grijile mele cu privire la sănătate 305

Bună, mamă, bună, tată 309

Lucrurile pe care le regret 327

Ghid pentru fugitul de acasă 329

Mulțumiri 339

Introducere

AM 20 DE ANI și mă urăsc. Părul, fața, linia convexă a mijlocului meu. Vocea care îmi iese din corp nesigură și tremurătoare și poemele care ies sentimentale, aproape plângăcioase. Felul în care părinții mei, când vorbesc cu mine, folosesc un ton doar cu puțin mai ridicat decât atunci când vorbesc cu sora mea, de parcă aș fi vreun funcționar public care tocmai a cedat nervos și care, dacă îl mai stresezi puțin, ar putea să-i arunce în aer pe ostaticii pe care îi are legați în beci.

Toată ura asta o maschez cu un fel de acceptare de sine cam agresivă, așa. Îmi vopsesc părul cu o nuanță de galben fluorescent, mă tund cu chică, o tunsoare inspirată mai degrabă de fotografiile din anii 1980 decât din vreo tendință actuală. Mă îmbrac în haine din supraelastic

care se strâng pe corp în cele mai nepotrivite locuri. Mă cert groaznic cu mama când aleg să port o bluză cu impri-meu de banane care mi se termină deasupra buricului și colanți roz atunci când vizităm Vaticanul, iar turiștii credincioși se holbează ca proștii și se dau la o parte din calea noastră.

Trăiesc într-un cămin studențesc care a fost, nu cu foarte multă vreme în urmă, un cămin de bătrâni pentru cetățenii cu venituri mici; nu prea-mi place să mă gândesc cam pe unde-ar fi ei acum. Colega mea de cameră s-a mutat la New York pentru a explora gastronomia *farm-to-fork** și lesbianismul, așa că acum sunt singură într-o garsonieră de la parter, lucru de care mă voi bucura probabil până când vreo jucătoare de rugby va smulge ușa din țâțâni într-o noapte și va da buzna în cămin ca să-și atace iubita infidelă. Mi-am cumpărat un videocasetofon VHS și o pereche de andree și-mi petrec cea mai mare parte a timpului pe canapea, împletind o jumătate de fular pentru un băiat care-mi place, dar care tocmai a trecut printr-un episod maniacal și a renunțat la facultate. Am făcut două scurtmetraje; despre ambele taică-miu a zis că ar fi „interesante, dar cumva pe-alături“, așa că acum mi-e atât de frică să mai scriu ceva, că am început să traduc poeme din limbi pe care nu le cunosc, un fel de exercițiu supraréalist menit să mă inspire, dar, pe de altă parte, și să mă împiedice să mai intru în bucla aia perversă a gândurilor care se învârt în cercuri. Gânduri ce vin neinvitate: sunt hidoasă. O să-mi petrec viața într-un spital de nebuni și asta încă de pe la 29 de ani. Nu o să se-aleagă nimic de mine.

* „De la fermă la furculiță“, o expresie care denumește tipul de gastronomie în care un restaurant sau un bucătar este interesat de toate aspectele legate de creșterea, sacrificarea sau culegerea ingredientelor, ținând legătura cu ferma și garantând, astfel, pentru produsele preparate de ei (n.t.).

Dar n-ai ghici toate astea de m-ai vedea la vreo petrecere. În mulțime sunt nesăbuit de veselă, îmbrăcată la marele fix, în rochii de la magazinul ăla de second-hand și cu unghii false, luptându-mă cu somnul care mă cotopește de la cele 350 de miligrame de medicamente pe care le iau noapte de noapte. Dansez cel mai tare, râd cel mai tare la propriile glume și fac referiri degajate la propriu-mi sex de parcă aş vorbi despre o mașină sau despre un bufet cu sertare. Anul trecut am avut o infecție, mononucleoză, care nu mi-a trecut de tot nici până acum. Din când în când, unul dintre ganglioni mi se umflă și ajunge cât o minge de golf; îmi iese din gât ca unul dintre șuruburile acelea care-l țin pe Frankenstein, monstrul, într-o singură bucată.

Am prieteni: un grup de fete drăguțe ale căror pasiuni (coptul de prăjituri, uscatul de flori pentru ierbar, organizarea unor chestii pentru comunitate) nu mă interesează cine știe ce. Mă simt vinovată din cauza asta – am un sentiment că incapacitatea mea de a mă simți în același film cu ele demonstrează, o dată pentru totdeauna, că nu e nimic de capul meu. Râd, sunt de acord cu ele, apoi găsesc motive să plec acasă mai devreme. Am sentimentul ăsta enervant că prietenii mei *adevărați* mă așteaptă undeva dincolo de porțile facultății, femei neobișnuite ale căror ambiții sunt la fel de mari precum le-au fost transgresările din trecut; femei ale căror coafuri înalte și dramatice seamănă cu copacii aceia din grădina de la Versailles și care niciodată, dar *niciodată* nu vor spune: „Gata, deja mi-ai spus prea multe“ când aduci vorba despre vreun vis erotic pe care l-ai avut despre taică-tău.

Dar cam așa mă simțeam și în liceu când eram convinsă că oamenii *mei* erau alții, că mergeau prin alte locuri decât mine, dar că m-ar recunoaște dacă m-ar vedea. Și că mă vor plăcea destul de mult încât să nu mai conteze dacă

și mie mi-ar plăcea de ei. Ei vor fi cei care vor vedea ce e bun în mine – ca să pot să văd și eu lucrurile acestea.

Sâmbăta, prietenii mei și cu mine ne urcam în Volvoul vechi al vreunuia dintre noi și ne îndreptam spre un magazin cu lucruri la mâna a doua, de unde ne cumpăram tot felul de prostioare care purtau amprenta olfactivă a vieții vechilor lor proprietari – haine despre care noi credeam că aveau să ne îmbunătățească viețile. Doream cu toții să arătăm precum personajele din serialele de comedie de când eram noi mici, adolescenți pe care-i admiram încă de pe când eram copii. Niciunii dintre pantalonii aceia nu-mi veneau, poate doar dacă aș fi mers direct la raionul de haine pentru gravide, așa că-mi luam mai degrabă niște rochii stil sac și pulovere din acelea bălțate, în genul lui Bill Cosby.

Uneori, prada era substanțială – câte-un costum de culoarea piersicii, dintr-acela pe care le poartă femeile de afaceri, cu niște pete subtile de cafea pe ici, pe colo, niște egări cu un model vertical cu lanțuri, un fel de *trompe l'oeil* de pe șolduri în jos, o pereche de ghete făcute special pentru cineva care ar avea picioarele de mărimi diferite. Dar în unele zile era ceva mai modestă. Colecția obișnuită de teniși de pânză no-name, cu diverse imprimeuri și neglijouri rupte dispăruse de pe rafturi. În câte una dintre acele zile, puteam bântui pe la secțiunea de cărți, pe unde oamenii scapă de ghidurile despre cum să divorțezi mai ușor sau cum să construiești singur diverse chestii ori chiar colecțiile de tăieturi din ziare în care apare vreun membru al familiei și albumele cu fotografii de familie.

* În franceză în original, „iluzie optică” (n.r.).

Trec cu privirea prin raftul prăfuit care arată ca acele teancuri de cărți ale unei familii nefericite și, eventual, analfabete. Sar peste cărțile cu sfaturi despre cum să te îmbogățești, mă opresc pentru scurtă vreme asupra autobiografiei lui Miss Piggy, meditez o clipă asupra unei cărți cu titlul *Surorile: darul iubirii*. Dar când ajung la cartea aia cu copertă moale, aproape distrusă și cu marginile atât de îngălbenite că par aproape verzi, mă opresc. *Cum să ai totul*^{*} de Helen Gurley Brown care și-a pus pe coperta cărții sale fotografia proprie: sprijinită de birou-i ordonat, îmbrăcată cu un costum dintr-acela cu umerii dublați, de culoarea prunei, cum îmi cumpăram eu ca să-l port la mișto – toată numai perle și un zâmbet atoateștiutor.

Am plătit cei 65 de cenți pe care trebuia să-i dau pentru a lua acasă cartea aceea. În mașină, le-am arătat-o prietenilor ca pe glumă bună, ceva numai bun pentru raftul meu de trofee kitsch și cadre foto cu copii necunoscuți făcute într-un studio Sears. Țsta este hobby-ul nostru, să punem mâna pe obiecte pline de semnificație pentru alții și să le expunem ca dovezi ale unui mod de a fi pe care noi nu-l vom adopta niciodată. Doar că acum urmează să devorez cartea asta. Când voi ajunge acasă, o să mă duc direct în pat să tremur sub pătura mea cusută din petice colorate, în mijlocul acelui ocean de zăpadă viscolită din parcare de sub geamurile mele. Orașul Ohio.

Cartea este din 1982, iar pe coperta interioară se găsește o dedicație scrisă cu pixul: „Lui Betty! Cu dragoste, Margaret, prietena ta, Optifast”^{**}. Chestia asta mă emoționează. Ideea că această carte a fost dăruită de o femeie alteia în cine știe ce grup de sprijin pentru cei care

* În engleză în original, *Having It All* (n.t.).

** Program medical de pierdere în greutate care-și face reclamă ca fiind „programul medical *demonstrat*” cu ajutorul căruia poți slăbi (n.t.).

vor să piardă în greutate de acum o mie de ani. În minte, completez acest mesaj: *Betty, sigur că putem s-o facem. O facem. Fie ca această carte să te poarte până la stele și-napoi.*

O săptămână întreagă alerg cu sufletul la gură după ore ca să devorez învățăturile lui Helen. Sunt superentuziasmată de modul în care, în *Having It All*, Gurley Brown ne împărtășește toată gama de umilințe și triumfuri ocazionale pe care le-a trăit și ne explică, cu o precizie demnă de un ghid pentru idioți, cum putem ajunge și noi să fim binecuvântați cu „dragoste, succes, sex și bani, chiar dacă ai pornit de la nimic“.

Trebuie să menționez că majoritatea sfaturilor sale sunt prostii absolute. Autoarea le încurajează pe cititoare să mănânce mai puțin de 1 000 de calorii pe zi („Să clachezi este OK; la fel, postul... Să fii satisfăcut iese din discuție. Trebuie să te simți ușor neconfortabil și puțin flămând în perioada cât încerci să pierzi în greutate, altfel acest lucru nu se va întâmpla”), să evite să rămână însărcinate dacă e posibil și să fie oricând gata de un sex oral („cu cât ai parte de mai mult sex, cu atât vei tolera mai multe”). Helen nu era prea tolerantă cu noțiunea de voință proprie la capitolul ăsta: „Extenuarea, preocuparea neînțetată față de o problemă anume, durerile menstruale – niciuna dintre acestea nu e o scuză acceptabilă când vine vorba despre făcut dragoste, cu excepția situației când ești atât de supărată pe bărbatul din patul tău, încât scoți flăcări pe nas și scrâșnești din dinți de furie“.

Unele dintre sfaturile ei sunt, totuși, ceva mai rezonabile: „Întotdeauna să pleci spre aeroport cu un sfert de oră mai repede decât ai putea pleca. Vei reuși, astfel, să nu-ți uzezi instalația prea mult“ sau „Dacă ai probleme personale grave, atunci cred că ar trebui să mergi la un doctor

de cap care să-ți ofere sfaturi și sprijin. Nici nu vreau să-mi imaginez cum e să nu te duci să-ți tratezi capul și inima distruse – e ca și cum ai umbla pe stradă cu sângele țâșnindu-ți din artera carotidă...“. Înțelepciunea ei candidă își pierde însă din intensitate, pentru că este obligată să umple acele pagini cu perle precum: „Din punctul meu de vedere, să eviți cu totul să te căsătorești cu un bărbat când ești singură e ca și cum ai alege să treci pe lângă un spital din Tijuana în care ai putea primi primul ajutor, când sângerezi de moarte, doar pentru că preferi un spital american imaculat, aflat la mare distanță, peste graniță“.

Cum să ai totul este împărțită în secțiuni, fiecare reprezentând o incursiune într-unul dintre acele aspecte de obicei sacrosante ale feminității, cum ar fi curele de slăbire, sexul sau căile încurcate ale căsniciei. Dar, în ciuda teoriilor ei demente care nu rezonau sub nicio formă cu educația marcant feministă pe care o promisem, am apreciat totuși modul în care Helen ne-a împărtășit momentele ei stânjenitoare, istorioarele de tinerețe, în încercarea de a spune: *Uite, oricui i se poate întâmpla să fie fericit și satisfăcut*. În acest proces, ne dezvăluie episoade jenante din propria-i viață (îmi vine în minte pasajul despre momentele când se îndopa cu baclava). Sau poate că o subestimez eu. Poate că asta nu e un accident, ci, de fapt, chiar darul ei.

Când am dat de cartea ei, încă nu înțelegeam care era poziția Helenei Gurley Brown în tot acel război în care se scrisese despre ea și în care reacționaseră la scrierile ei femeii care ajunseseră să mă ghideze în viață, precum Gloria Steinem și Nora Ephron. Nu știam că fusese un blestem atât pentru mișcarea feministă, cât și pentru

poliția pornografiei sau că încă mai era în viață, că se apropia de 90 de ani și încă mai împrăstia sfaturi vesele și inconștiente, marcă proprie, către cei asupriți. Singurul lucru pe care-l știam atunci era că zugrăvisese o imagine a unei vieți îmbogățite de faptul că fusese, cândva, *o fată bătrână** care, așa cum spunea ea, nu fusese nici drăguță, nici specială, nici educată. Ea credea că, de fapt, *fetele bătrâne* sunt femei care vor triumfa după ce vor supraviețui faptului de a fi fost mereu trecute cu vederea și subapreciate sau ne iubite destul. Perspectiva ei asupra acestor lucruri era una care-i servea autoarei și una de care eu aveam nevoie mai mult decât de orice. Poate că o femeie puternică, încrezătoare și chiar sexy era ceva ce trebuia creat, nu ceva ce se năștea astfel – sau cel puțin așa predica Helen. Și poate că așa era.

Pentru mine, nimic nu e mai îndrăzneț decât o persoană care declamă sus și tare că povestea sa merită să fie spusă – mai ales dacă acea persoană e o femeie. Oricât de mult am fi tras și oricât de departe am fi ajuns, există încă multe forțe care conspiră pentru a le spune femeilor că preocupările lor sunt mărunte, că opiniile lor nu sunt necesare, că le lipsește prestața necesară pentru ca poveștile lor să conteze. Că scriitura personală a femeilor nu e nimic mai mult decât un biet exercițiu de vanitate și că trebuie să apreciem această lume nouă pentru femei, să stăm jos și să tăcem naibii.

Doar că eu vreau să-mi spun poveștile și, mai mult decât atât, *trebuie* să o fac pentru a rămâne în toate mințile: poveștile despre cum m-am trezit într-un corp de femeie adultă și cum am fost dezgustată și îngrozită. Despre cum, în perioada cât am făcut practică, m-am trezit că mi se

* În original, *mouseburger*, adică o femeie care nu are nimic special, nefiind nici deșteaptă, nici atractivă, ci banală și neinteresantă (n.t.).

pune mâna pe fund, cum a trebuit să-mi arăt valoarea într-o ședință în care erau numai bărbați de vreo 50 de ani și cum am fost la un eveniment din acela care impune ținută de seară obligatorie cu cel mai roșu nas pe care l-am văzut vreodată. Despre cum le-am permis unor bărbați să mă trateze în moduri despre care știam că sunt greșite. Povești despre mama mea, despre bunica mea, despre primul tip pe care l-am iubit și care s-a dovedit așa, pe jumătate gay, și prima tipă pe care am iubit-o și care mi s-a transformat în dușman. Și dacă aș putea lua tot ce am învățat și ți-aș face treaba mai ușoară ție sau te-aș împiedica să mai ajungi în situația aia în care simți nevoia să-ți păstrezi tenișii în picioare când faci sex, în eventualitatea în care vei simți nevoia s-o iei la goană în timp ce-o faceți, atunci fiecare pas greșit pe care îl voi fi făcut eu a meritat. Deja îmi este rușine la gândul că, de fapt, aș avea ceva de oferit, însă simt și un fel de glorie pentru că te voi fi oprit să încerci cura aia scumpă de detoxificare cu sucuri sau să te gândești că ar fi cumva vina ta că persoana cu care te vezi dă înapoi dintr-odată, intimidată de claritatea misiunii tale pe acest pământ. Nu, nu sunt expertă pe probleme de sex, nu sunt psiholog și nu sunt nutriționist. Nu sunt mamă de trei copii sau proprietara unei afaceri de succes cu ciorapi, cu ditamai lanțul de francize. Sunt o fată interesată să le aibă pe toate – iar cele ce urmează sunt niște telegrame pline de speranță, din prima linie a frontului pe care se duce această luptă.

SECȚIUNEA I

Dragoste & Sex

Ia-mi virginitatea!

(NU, PE BUNE, IA-O ODATĂ)

CÂND AVEAM VREO NOUĂ ANI, am scris un fel de legământ de celibat pe o bucățică de hârtie, pe care, ulterior, am mâncat-o. Îmi promiteam – cu o carioca portocalie – că voi rămâne virgină până ce voi termina liceul. Chestia asta părea importantă pentru mine, fiindcă știam că mama așteptase vara de dinainte de a merge la facultate și, de asemenea, pentru că Angela Chase părea destul de dată peste cap de experiența avută în motelul ăla unde se duc puștii de școală să facă sex. Dacă relația pe care o aveam cu pateul de ficat era vreun indiciu cu privire la asta – mâncasem recent atât de mult, încât am vomitat –, voința mea lăsa mult de dorit. Aveam nevoie de ceva mai puternic decât simpla determinare, care să mă împiedice să fac sex prea devreme în viață, așa că am scris acest legământ și

am rugat-o pe mama să semneze documentul. A refuzat. „Nu ai de unde ști ce-ți va aduce viața și nu vreau să ajungi să te simți vinovată“, a spus ea. Contractul acela fusese o precauție fără rost. În liceu nu mi s-a arătat nicio ocazie și nici în primul an de facultate pe care l-am făcut la New School – asta dacă nu pun la socoteală și încercarea aia eșuată cu un pilot aspirant plinuț, pe nume James. Deși niciodată consumată, această întâlnire a mers destul de departe, încât a doua zi să trebuiască să pescuiesc un prezervativ verde ca menta, nefolosit, de după patul meu suprapus din cămin. Totul decursese cum trebuia, cămașa și pantalonii nu mai erau pe mine, însă, când mi-am dezvăluit statutul de virgină, lui i s-a făcut deodată teamă (și probabil că avea dreptate să se teamă) că aş putea să dezvolt față de el genul acela de atașament unilateral de nezduncinat și s-a cărat. În anul al doilea, m-am transferat la o facultate mai mică, de arte liberale, cunoscută ca prima instituție de învățământ superior unde fusese admisă ca studentă o femeie și prima care primise studenți de culoare, dar și pentru corpul de studenți care practicau poliamoria* și care aveau curiozități în ambele direcții, ca să zic așa. Nu făceam parte din niciuna dintre categoriile de mai sus, dar părea un mediu bun, încurajator, în care să reușesc și eu, în fine, să urnesc lucrurile.

Colegiul Oberlin era un tărâm fantastic al iubirii libere. Când s-a produs prima furtună din acel an, studenții au ieșit dezbrăcați în careul din campus și au început să arunce unii în ceilalți cu noroi. (Eu am ieșit într-un costum de baie tankini.) Oamenii își spuneau unii altora „fostul iubit, actualul prieten“. Există un seminar despre sex condus de studenți în care, în fiecare an, un băiat și o fată erau selectați pentru a-și arăta penisul și vaginul unei mulțimi

* Termenul definește alegerea unor persoane de a trăi alături de mai mulți parteneri fără ca relația să fie legalizată.

înflăcărate alcătuite din aspiranți la titlul de Dr. Ruth Westheimer*.

Chiar mă simțeam cea mai în vârstă virgină din oraș – și probabil că așa și eram, cu excepția unei tipe din Olympia, Washington, o fată cu sânni mari, la fel de frustrată ca mine. Ne întâlneam adesea în cămașă de noapte și discutam despre lipsa de perspective. Două Emily Dickinson, ambele cu piercing facial, care se întrebau ce le rezerva viața și dacă nu cumva trecuseră deja, fără să-și dea seama, granița dintre a fi inocente și a fi penibile.

— Josh Krolnik își tot trece degetele peste elasticul chiloților mei. Ce ar trebui să însemne asta?

— Păi și mie mi-a făcut la fel...

Ba chiar observase – și nu fără să fie îngrozită – că tipul care purta, la fiecare curs, un halat de baie purpuriu avea și el o gagică, una care purta pijamale cu imprimeu cu Superman, care părea să-l iubească. Se uitau unul la altul cu ochi umezi, scufundați adânc în lumea hainelor de casă – o lume fără îndoială sexuală.

Nu prea aveai de unde alege, mai ales dacă erai ca mine, adică nu te interesau bisexualii. Cel puțin jumătate dintre bărbații heterosexuali din campus jucau Dungeons & Dragons și un alt sfert evitau cu totul încălțările. Cel mai drăguț băiat pe care-l văzusem la școală până la acel moment, un tip cu părul lung, pasionat de cățărări, pe care-l chema Privan, s-a ridicat din bancă la sfârșitul orei și așa am văzut că purta o fustă lungă și unduitoare. Era clar că trebuia să fac anumite concesii ca să ajung să experimentez și eu iubirea carnală.

* Celebră terapeută pe probleme sexuale și personalitate mediatică, dr. Ruth s-a născut în 1928 și a adus sexualitatea în discursul mediatic al anilor 1970 și 1980 (n.t.).

L-am cunoscut pe Jonah^{*} la cantină. Nu avea vreun stil anume, exceptând poate felul de a se îmbrăca, unul care aducea vag cu o lesbiană de vârstă medie. Era mic, dar puternic. (Tipii sub 1,65 m par să fie categoria care mi-a fost alocată în viață.) Purta un tricou de la Ziua Spiritului a liceului pe care-l urmase (un liceu care sărbătorea spiritul printr-o zi specială – ce bizar!), iar modul său de abordare, la acest bufet etern care era cantina, a fost destul de manipulat, lucru care mi-a plăcut. Până și veganii tind să-și umple farfuriile cu vârf, de parcă se apropie sfârșitul lumii, și se întorc în cămin catatonici de la efortul de a digera. Am menționat așa, întâmplător, cât de frustrată eram că nu reușisem să ajung în Kentucky pentru un proiect jurnalistic, iar el și-a oferit imediat ajutorul. Deși uimită de generozitatea lui, nu prea voiam să fac o călătorie de cinci ore cu un străin. Totuși nu mi-ar fi displicut cinci până la 45 de minute de sex.

Cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac, evident, era să organizez o petrecere cu brânzeturi și vin – și așa am și făcut în cămăruța mea de 2,5 x 3 m de la „etajul liniștit“ din corpul de est. Să fac rost de vin ar fi presupus un drum pe bicicletă la sub zero grade – nu mult, vreo unsprezece kilometri până la un magazin de băuturi îmbuteliate din Lorain, o localitate din apropiere unde nu ți se cerea să te legitimezi înainte de a cumpăra băuturi. Petrecerea noastră a devenit, așadar, una cu brânzeturi, bere și o cutie mare de crăntănele Carr. Jonah fusese invitat „întâmplător“, printre alții, printr-un e-mail de grup care suna așa, de parcă aș fi fost mai relaxată decât eram în realitate („Hei, voi, câteodată, joi seara, am chef de puțină distracție. VOI NU?“). Și a venit și a rămas chiar și după ce oaspeții

* Nume schimbat pentru a-i proteja pe cei cu adevărat inocenți (notele neatribuite îi aparțin autorului).

mei și-au luat catrafusele și s-au cărat. Atunci am știut că vom ajunge măcar la *a doua bază** chiar dacă nu avea să fie o chestie temeinică. Am vorbit mai întâi cu ceva mai multă însuflețire, apoi în exclamații tot mai emoționate, un fel de substitut pentru săruturi când amândouă părțile sunt prea timide. În cele din urmă, i-am spus că tata făcea niște picturi uriașe cu penisuri, că din asta trăia.

Când m-a întrebat dacă poate să le vadă online, l-am prins de ceafă și am trecut la treabă. I-am scos cămașa aproape imediat cum făcusem și cu pilotul, lucru care a părut să-l impresioneze. Continuând pe nota asta îndrăzneată, m-am ridicat să iau prezervativul din „pachetul de supraviețuire al studentului-boboc” care ne fusese înmănat (chiar dacă eu eram în anul al doilea și chiar dacă eram destul de sigură că am fi avut nevoie de ceva mai mult decât o pereche de imitație de ochelari Ray Ban, un baton de cereale și niște plasturi miniaturali, în caz că ar fi venit apocalipsa peste noi).

Între timp, de cealaltă parte a campusului, prietena mea, Audrey, trecea prin niște încercări dure pe care și le făcuse cu propria-i mână. Fusese în război tot semestrul cu colega ei de cameră, o fată voluptuoasă din Philadelphia, genul căreia-i plăcea Săptămâna Renascentistă**, obiectul adorației și dorinței oricărui pasionat de jocurile video de rol și heavy metal din campus. Audrey nu dorea decât puțină liniște ca să citească revista *The New Republic* și să

* În cultura americană, etapele de apropiere și intimitate sunt denumite, informal, *first base* – „prima bază”, care cuprinde, în general, săruturi – „baza a doua”, *second base* – cuprinde atingeri, pipăit, în special pe pielea goală, pe sub haine, mâinile pe sâni etc. – și *third base* – „a treia bază”, presupune sex oral sau manual. Termenii folosiți pentru a denumi cele trei etape sunt preluați din baseball (n.t.).

** În engleză în original, *Ren Fair*, un eveniment anual tematic, desfășurat în aer liber, pe tema Renașterii și a Evului Mediu în general, organizat în SUA, cu un pronunțat caracter comercial (n.t.).

stea de povești pe iChat cu iubitul ei din Virginia, în timp ce colega ei de cameră se vedea cu un băiețuș care încercase să fabrice metamfetamine în bucătăria căminului studentesc, asigurându-se, prin aceasta, de vizita de urgență a unor bărbați în costume de protecție. Audrey a rugat-o pe colega ei de cameră să nu-și mai țină în frigider diafragma Nuva Ring, lucru pe care fata l-a perceput drept un afront impardonabil la adresa onoarei sale.

Înainte de a veni la serata mea cu bere și brânzeturi, Audrey i-a lăsat colegei ei de cameră un bilețel: „Aș aprecia dacă ați reuși să faceți sex ceva mai puțin zgomotos, acum, că ne apropiem de examenele de mijloc de semestru”. Reacția colegei ei a fost să ardă bilețul, să împrăstie cenușa pe podea și să-i scrie, la rândul ei, un bilet: „Ej' o vacă frigidă. Mai curăță și tu PÂNZELE ALEA DE PĂIANJENI DE-ACOLO, DE JOS, DIN GĂURICĂ”.

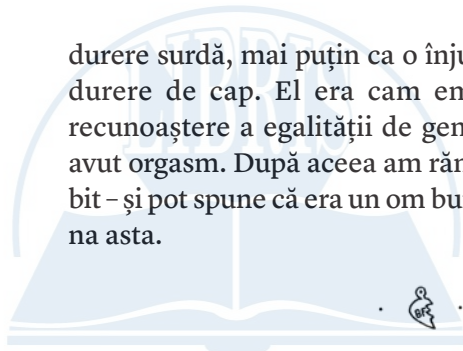

Audrey s-a întors degrabă la mine în cameră, sperând să poată dormi aici. Plângea și suspina speriată că bilețelul ars nu era altceva decât prevestitorul unor represalii corporale serioase și, mai ales, convinsă că eram singură și terminam de mâncat brânzeturile. A dat ușa de perete, fără să mai bată, și-n fața ochilor i-a apărut Jonah care era deasupra mea. Ea a înțeles pe loc importanța momentului și, printre lacrimi, a strigat:

— Mazel tov!

Eu nu-i spuseseam lui Jonah că eram virgină, ci doar că „nu prea o făcusem”. Eram sigură că-mi străpunseseam himenul în liceu când m-am târât de-a lungul unui gard, în Brooklyn, urmărind o pisicuță care nu se lăsa salvată. Și totuși, m-a durut mai mult decât m-am așteptat. A fost o

durere surdă, mai puțin ca o înjunghiere și mai mult ca o durere de cap. El era cam emoționat și, în semn de recunoaștere a egalității de gen, niciunul dintre noi n-a avut orgasm. După aceea am rămas așa, întinși și am vorbit – și pot spune că era un om bun, indiferent ce-ar însemna asta.

M-am trezit a doua zi dimineața exact la fel cum o făceam în fiecare dimineață și m-am apucat de chestiile mele obișnuite: am sunat-o pe mama, am băut trei pahare cu suc de portocale, am mâncat jumătate din bucata de brânză cheddar cu miros înțepător care rămăsese afară din seara precedentă și am ascultat muzică folk, o fată cu chitara ei. M-am uitat la poze cu lucruri drăguțe pe internet și m-am apucat să caut fire de păr crescute în piele în zona inghinală. Mi-am verificat e-mailul și mi-am împăturit puloverele doar cât am încercat să mă decid pe care l-aș fi putut purta în acea zi. În noaptea care a urmat, m-am simțit fix la fel când m-am așezat în pat, iar somnul a venit rapid. Nu deschisesem niciun stăvilă către ceva. Nicio tainică către secretele feminității nu se descuiase. Ea rămăsese aceeași – ea eram eu.

Jonah și cu mine nu am făcut sex decât o singură dată. A doua zi, a venit pe la mine să-mi spună că el considera că o făcuserăm prea repede și că trebuia să fi așteptat vreo câteva săptămâni pentru a apuca să ne cunoaștem mai bine unul pe celălalt. Apoi m-a întrebat dacă nu voiam să fiu iubita lui, și-a pus casca mea de bicicletă roz-aprins pe care a declarat-o „casca momentului când am devenit iubiți”, după care mi-a făcut gestul ăla maniacal de aprobare fericită, cu degetul mare în sus. Am fost iubiți cam vreo douăsprezece ore, apoi am pus capăt lucrurilor în spălătoria

căminului în care locuia el. În vacanța de Crăciun, mi-a trimis un mesaj pe Facebook, unul simplu: „Ești sexy“.

Era mult mai ușor să faci sex decât crezusem eu. Mi-am dat seama că, în ultimii câțiva ani, pusesem ochii pe genul acela de băieți care nu erau interesați de mine, iar asta se întâmpla tocmai din cauza faptului că *eu* nu eram pregătită. În ciuda tuturor filmelor despre fete nestatornice, aflate în școala preparatoare*, pe care-mi plăcea să le văd, îmi dedicasem anii de liceu unor preocupări precum animăluțele mele iubite, scrierii de poeme despre dragostea clandestină și abandonându-mi trupul doar propriilor fantezii. Și încă nu eram gata să renunț la toate astea. Eram convinsă că, odată ce aș fi lăsat pe cineva să mă penetreze, lumea mea întreagă s-ar fi schimbat într-un mod indescriptibil, dar fundamental. Nu aș fi putut să-mi mai îmbrățișez părinții cu aceeași inocență, iar momentele de singurătate, în care aveam să rămân cu mine însămi, aveau să capete un cu totul alt înțeles. Cum aș fi putut să mai experimentez vreodată adevărata singurătate după ce lăsasem pe cineva să mă-mpungă pe dinăuntru?

Cât de permanent e sentimentul ăsta de virginitate – și totuși, cât de lipsit de orice importanță! După Jonah, abia mi-am mai putut aminti senzația de lipsă și sentimentul de urgență pe care le-am avut atâta vreme. Îmi amintesc că am depășit-o la un moment dat pe punkeriță – tipa mergea la braț cu iubitul ei care era în ultimul an – și nici măcar n-am schimbat o privire, așa, ca între supraviețuitori. Cel mai probabil ea avea parte de sex în fiecare noapte, cu pieptul tresăltându-i în ritmul unei muzici hardcore; legătura dintre noi fusese ștearsă de faptul că deja căpătasem

* Instituție de învățământ americană care îi pregătește pe foștii elevi de liceu pentru colegiu și facultate, în special pentru Medicină, Drept etc. (n.t.).

experiență. Nu mai eram în același club, eram doar în aceeași lume. Bravo ei.

Abia mai târziu, sexul și identitatea au devenit unul și același lucru. Am scris despre scena cu pierderea virginității aproape cuvânt cu cuvânt așa cum s-a petrecut în primul meu film, *Creative Nonfiction*, cu excepția părții în care Audrey dădea buzna înăuntru, temându-se pentru viața ei. Scena de sex din film, prima de acest gen în care jucam, m-a transformat mai mult decât o făcuse experiența reală pe care o avusesem făcând sex cu Jonah. Adică era sex, dar mai era și munca mea acolo.

Narrator

Dormitul împreună, la modul platonice

O IDEE FOARTE BUNĂ

(PENTRU OAMENII CARE SE URĂSC PE EI ÎNȘIȘI)

PENTRU O LUNGĂ PERIOADĂ, nu am fost chiar sigură că-mi plăcea sexul. Mă atrăgea tot ce ducea către asta: tatonările, încercările, interacțiunile încărcate de tensiune și așteptare, conversația aia afectată pe drumul înghețat spre casă, privitul în oglinda din baia minusculă a altcuiva. Îmi plăcea privirea pe care mi-o permiteam în subconștientul partenerului meu, poate singurul moment în care chiar simțeam că mai există și altcineva în afară de mine. Îmi place partea aia în care am sentimentul că oricine ar putea să mă dorească – și poate chiar așa este. Sexul în sine însă era un mister pentru mine. Nimic nu era cum trebuie. Simțeam că actul propriu-zis era ca și cum ai introduce un

burete într-un borcan. Și niciodată nu reușeam să dorm după aia. Dacă dormeam în același pat cu el, făceam cârcei la picioare și ajungeam să mă uit pe pereți. Și cum aș fi putut să dorm când persoana de lângă mine îmi cunoștea direct toate cotloanele (umede) ale corpului?

În primul an de facultate, am găsit o soluție la această problemă: dormitul împreună, la modul platonice, sau actul acela de a primi în patul tău persoana de care ești atrasă, pentru o noapte care conține orice în afară de sex. Râdeți. Vă țineți în brațe. Dar vei evita toate umilințele și zgomotele nedorite care însoțesc sexul de amatori.

Dormitul împreună la modul platonice mi-a oferit șansa de a-mi arăta colecția de haine de noapte exact ca o gospodină din anii 1950 și de a experimenta un fior de pasiune – asta fără să-mi fie invadat interiorul corpului. Era eficient, cam în genul cercetașilor care încearcă să nu înghețe în trecătorile montane înghețate. Singura dilemă era: să ne cuibărim sau nu unul în brațele celuilalt? A doua zi aveam sentimentul acela minunat de a fi fost dorită și scăpam de imaginile fulgurante cu penis, coaie și salivă care mi se învârtteau în minte toată ziua, după o întâlnire sexuală de-adevăratelea.

Bineînțeles că, în perioada în care făceam chestia asta, nu eram sub nicio formă conștientă de motivele mele și consideram că dormitul platonice împreună era ceea ce-mi fusese destinat: nu eram destul de urâtă cât să fiu respingătoare și nici destul de frumoasă cât să parafăm afacerea. Patul meu era un fel de popas pentru cei singuratici – iar eu eram hangîța, fată bătrână.

Am dormit în același pat cu sora mea, Grace, până la vârsta de șaptesprezece ani. Îi era frică să doarmă singură,

așa că în fiecare zi, în jur de ora 17:00, începea să se roage de mine să o las să doarmă cu mine. Făceam ditamai spectacolul din refuz, pentru că îmi plăcea să văd cum se roagă de mine și se bosumfla, dar, în cele din urmă, mă dădeam bătută. Mereu. Corpul ei micuț, musculos și transpirat se zbuciuma alături de mine în fiecare noapte, în timp ce eu citeam din Anne Sexton, urmăream reluările emisiunii *Saturday Night Live* și, uneori, chiar îmi strecuram mâna în chiloți, ca să văd care mai era treaba pe acolo. Grace avea un efect reconfortant, de somnifer – cam ca o sticlă de apă caldă sau o pisică.

Mereu m-am prefăcut că urăsc chestia asta. Mă plângeam părinților: „Niciun alt adolescent nu e nevoit să-și împartă patul cu frații – poate doar cei săraci răău! Cineva s-o facă să doarmă singură! Îmi distruge viața!“ La urma urmei, ea avea un pat al ei în care *alegea* să nu doarmă. „Rezolvă tu problema asta cu ea“, îmi spuneau ei, conștienți că și eu mă alegeam cu ceva din aranjamentul ăsta.

Adevărul e că nu prea se cădea să mă plâng, având în vedere că și eu avusesem propriile mele probleme cu somnul în copilărie, atât de grave, încât tata spune că n-a putut dormi o noapte întreagă liniștit între 1986 și 1998. Pentru mine, somnul era ca o moarte. Prin ce diferea de moarte închisul ochilor și pierderea cunoștinței? Ce făcea ca o pierdere temporară a cunoștinței să fie diferită de una permanentă? Nu puteam face față singură acestei perspective, așa că în fiecare seară a trebuit să fiu trasă afară și dusă în camera mea; loveam și țipam și, odată ajunsă acolo, pretindeam efectuarea unui ritual elaborat de băgat-în-pat-și-învelit, că mă mir că părinții nu m-au lecuit printr-o bătaie bună.

Apoi, pe la 01:00 noaptea, când părinții mei adormeau în cele din urmă, eu mă strecuram în camera lor și-l dădeam jos din pat pe tata, mă ghemuiam în locul încălzit

de el și adormeam buștean alături de mama, mărunta vinovăție de a-l fi izgonit fiind depășită cu mult de bucuria de a nu mai fi fost singură. Doar recent mi-am dat seama că e posibil ca acela să fi fost modul meu de a mă asigura că părinții mei nu aveau să mai facă sex niciodată.

Bietul taică-meu, disperat să pună capăt acestui război rece care distrusese somnul familiei noastre, mi-a spus că dacă aveam să mă duc la mine în cameră la 21:00 și să stau liniștită acolo, el avea să vină la 03:00 dimineața să mă ducă în camera lor. Era o chestie rezonabilă: eu nu mai trebuia să fiu moartă pentru atâtea ore, să stau atâta singură, iar el avea să nu mai țipe atâta la mine. S-a ținut de cuvânt, ridicându-se în fiecare seară din pat la ora 03:00 ca să vină să mă mute.

Apoi, într-o noapte, pe când aveam vreo unsprezece ani, nu a mai venit. N-am observat asta până dimineață la 06:00, când m-au trezit zgomotele casei noastre. Grace coborâse deja și savura o combinație de vafe congelate, organice, și Cartoon Network. M-am uitat în jur amețită de somn, ultragiată de lumina care se strecura pe geamul camerei mele.

Ți-ai încălcat promisiunea, am suspinat eu.

— Dar ești în regulă, a precizat el.

N-am mai putut să-l contrazic. Avea dreptate. Era o ușurare că nu a trebuit să mă mai trezesc la ora 03:00 dimineața.

Și, de îndată ce problemele mele au dispărut, Grace m-a înlocuit, de parcă tulburările de somn erau o afacere de familie care trebuia transmisă de la o epocă la alta. Și, deși am continuat să mă plâng, mă bucuram, în secret, de prezența ei în patul meu. Sforăitul ușor, modul în care adormea numărând crăpăturile de pe tavan și trecându-le în revistă cu un sunet de pisicuță, un fel de miau, miau, miau. Felul în care bluza de pijama i se tot ridica de pe

burtică. Fetița mea, pe care o păzeam să treacă peste noapte în siguranță.

Totul a început cu Jared Krauter. El a fost primul lucru pe care mi-au picat ochii, în săptămâna de „orientare” de la New School; sprijinit de perete, vorbea cu o fată cu părul aproape ras. Avea ochii ca din desenele animate, blugii evazați, aproape ca de femei, și părul ca o cască, tuns bob, cu breton. Era primul tip pe care-l vedeam în espadrile cu imprimeu, așa că am fost impresionată de încrederea de sine de care avea nevoie un tip ca să poarte niște încălțări atât de delicate și de feminine. De fapt, am fost impresionată de el, pe de-a-ntregul. Dacă aș fi fost singură, m-aș fi strecurat în spatele ușii și aș fi suspinat, ca Natalie Wood în *Splendoare în iarbă*.

Tehnic, nu era chiar prima dată când îl vedeam pe Jared. Era un băiat de cartier, din orașul meu, care obișnuia să se învârtă prin jurul liceului așteptându-și prietenii să vină din tabără. De câte ori îl vedeam, mă gândeam: da, ăsta e un tip sexy.

— Hei, i-am spus, apropiindu-mă de el în bluza mea ca un sac, de culoarea pielii. Cred că te-am văzut și altundeva. O știi pe Steph, nu?

Jared era mai prietenos decât se presupune că sunt tipii faini. M-a invitat să merg cu el să vedem o trupă care cânta în noaptea aia. A fost primul dintre nenumăratele concerte la care am fost și prima dintre multele nopți pe care aveam să le petrecem în patul meu, cel de sus, lipiți unul

* O perioadă de aproximativ o săptămână de la începutul anului universitar, care cuprinde evenimente organizate pentru proaspeții studenți pentru a-i ajuta să înțeleagă viața universitară și se orienteze în campus (n.t.).